

Густав Дзеленьного

Герман Мензінг

übersetzt von Tetiana Dobrovolska



Він не є великим. І не є маленьким.
Дурником він не є і вже точно не
безглуздом.
Але товстий, товстий - так!
Майже такий товстий, як ведмідь.
Його звати Густав: Густав Дзеленьного!



Густав живе в будинку у великому місті.
Коли Густав виходить з дому, усе навколо
здається великим.
Великим і струнким.
Будинки, машини, люди, навіть собаки,
яких вигулюють, - усі вони страшенно
заклопотані.

Густав ні.



Густаву подобаються товсті дерева, до яких
можна притулитися,
товсті машини, в яких багато місця,
товсті собаки, з якими можна
побешкетувати, і товстіощадні книжки,
щоб ніколи не бути бідним.
А ще він любить товсті літаки, товсті кораблі,
товсті бутерброди, товсті ковдри і товсті
подушки.
А понад усе він любить свою товсту маму,
товстого тата, товстого папу і трьох
товстих золотих рибок.



Усе було б добре, якби не одна проблема: худі з нього насміхаються!
“Густав Трусоживіт!” - кричать, коли він заходить на шкільне подвір’я.
“Густав Дзеленьсвиня!” - теж.
“Густав Дзеленьживіт!” - іноді.
“Або Трусобокий!” - час від часу.
Але найбільше їм подобається кричати:
“Густав Трусоживіт!”
“Дзеленьсвиня, трусоживіт -
Усе сховай, кричить весь світ!”



Йому важко витримувати ці насмішки.
Але розповідати про це він нікому не хоче.
Навіть мамі й татові.
Він хоче знайти рішення але самотужки.
Він міркує і міркує.
“Ігноруй!” - гукає голос усередині нього.
“Ігно - що?”
“Руй!” - знову каже голос. “Іг-но-руй!”
“Не слухай! Не звертай уваги!
Просто пропусти повз вуха! Фініш!”
Може, варто спробувати...

Увесь день Густав сидить на сходах перед синіми вхідними дверима і розмірковує.



Коли вечір накриває місто, він крадькома пробирається через задній хід у коридорі, тихенько піднімається сходами, заходить до своєї кімнати й зачиняє двері зсередини.
“Густаве!” - кличе його мама.
Відповіді немає.
“Густав, що ти там робиш?”
“Ходімо, ми будемо вечеряти.”

У Густава живіт бурчить, як голодний лев, та він вирішив сидіти в кімнаті й думати, доки не зрозуміє, що йому робити.
Але потім приходить тато і вмовляє його відчинити двері.
“Що сталося?” - питає він.
“Грррр!” - гарчить Густав.
“Розізлився?”
“Грррр!”
І, відчувши полегшення, Густав розповідає батькам всю історію.
“Ой-ой-ой!” - каже тато і чухає потилицю.
“От лихо!” - каже мама.



Раптом за дверима пролунало страшне гавкання.
“Я піду подивлюся, що там таке!” - каже Густав.
Він зовсім не боїться.
Він просто підходить до синіх входних дверей і відчиняє їх.
І тоді він його бачить!
Того Худого!
Того Худючого!
Того Великого!
Того Велетенського!
Того Страхотливого!
Найстрашнішого собаку всіх часів.



Цей собака сидить там.
Густав витріщається на нього.
Собака витріщається у відповідь.
“Добрий день”, - каже Густав.
“Гав!” - каже собака і радісно махає хвостом.
“Немає небезпеки!” - гукає Густав у дім, -
“це просто собака.”

“Ходімо!” - каже Густав.



Собака прощовхується повз Густава і крокує прямісінько на кухню.
«Ой, та це ж песик!» - вигукує налякана мама Густава.

Песик стає на задні лапи, кладе передні лапи на мамині плечі і облизує мамі язиком все обличчя.



У собаки очі - такі великі, як великодні яйця.
І паща - така велика, як у двометрової акули.
Вуха - такі великі, як ганчірки для миття посуду.
Шерсть скуповджена, а хвіст - тонкий, як щурячий хвіст.



«Гав!» - каже він, сідає й дивиться на всіх доброзичливо.
Тато Густава обережно простягає руку й гладить його по голові.
Собака починає тремтіти від радості.
Мама Густава витріщається на нього.
А Густав злітає від щастя на сьоме небо.
Цього собаку він ніколи не відпустить!
«Який же він худий!» - каже мама. -
«Напевно, голодний.»

«Гав!» - каже собака.



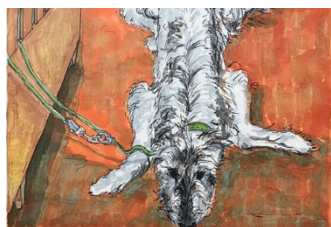
Густав дає йому свою вечерю
Тарілку спагеті з м'ясом.
Собака одним махом з'їдає все до крихти.

Він тулиться до Густава й дивиться на нього своїми величезними очима.



Звісно, собака спить у кімнаті Густава.
Звісно, Густав увечері розповідає йому про себе все-все.
Звісно, Густав дає йому ім'я.
Він називає його «Худесик»!
Собака радіє цьому імені.
Коли Густав кличе: «Худесик!», той радісно махає хвостом.
Коли Густав каже: «Худесик, місце!», собака сідає.

Коли Густав каже: «Худесик, будь чемним!», собака одразу стає чемним



Вранці, коли Густав збирається до школи,
Худесик теж хоче йти з ним.
«Не можна!» - каже Густав.
Худесик гарчить.
«Справді не можна!» - наполягає Густав.
Худесик показує свої страшні зуби.
«Ти повинен залишитися тут!» - каже Густав. - «Я ж скоро повернуся.»
У Худесика на загривку настовбурчується шерсть.
Густаву нічого не залишається, як прив'язати Худесика до ніжки ліжка.
Худесик жалібно виє, коли Густав іде.



У школі все, як завжди.
«Трусоживіт!»
«Дзеленьсвиня!»
«Усе сховай, кричить весь світ!» - вигукують діти.
Густав пробує те, що вирішив: він зовсім не слухає.
Вдає, що його це не стосується.
Це зовсім не просто.
Але під час великої перерви вже виходить краще.



Коли Ганс Довгань знову кричить:
«Трусоживіт!», по шкільному подвір'ю мчить тінь, сіра, як світанок, і зупиняється перед Гансом.
Тінь гарчить.
Ганс Довгань блідне.
Його обличчя витягується.
Тінь показує його страшні зуби.
Ганс Довгань завмирає.
Густав упізнає тінь.
«Худесик, місце!» - гукає він.
Ганс Довгань сідає.
«Ні, не ти!» - сміється Густав.



Ганс Довгань сидить на шкільному подвір'ї.
Худесик сідає поруч.
Густав підходить.
«Худесик!» - каже він. - «Звідки ти тут узявся?»
Худесик тремтить від радості й третється носом об Густавів ніс.
Ганс обережно підводиться.
«Це твій собака, Густаве?» - питає він.
«Я правильно почув?» - думає Густав. - «Він сказав Густаве?»



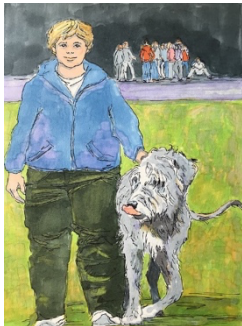
Ганс Довгань сидить на шкільному подвір'ї.
Худесик сідає поруч.
Густав підходить.
«Худесик!» - каже він. - «Звідки ти тут узявся?»
Худесик тремтить від радості й третється носом об Густавів ніс.
Ганс обережно підводиться.
«Це твій собака, Густаве?» - питає він.
«Я правильно почув?» - думає Густав. - «Він сказав Густаве?»



«Хороший пес!» - благає Ганс. -
«Молодець!»
«Худесик, відпусти його!» - каже Густав.
Перерва закінчується.
Худесик чекає біля шкільних воріт.
Густав так йому й сказав.
У класі всі тільки й говорять про Худесика.
Усі хочуть знати звідки він узявся?
Як його звати?
Скільки йому років?
Чи їсть він людей, і так далі...
«Так», - каже Густав, - «він може з'їсти людину.»
«Дзеленьсвиня має людожера!»



У ту ж мить здалеку чується таке дике гавкання, що всі завмирають.
«Ось так!» - каже Густав. - «Худесик проти того, щоб ви називали мене Дзеленьсвиня!»
«Але ж це просто жарт!» - кажуть усі.
«Гарний жарт», - відповідає Густав. - «Мені не смішно!»



Школа закінчується.
Худесик зустрічає Густава.
Тонкий, як мишачий, хвіст метляється з боку в бік.
Великі очі сяють від радості.
«Ходімо додому», - каже Густав.
Діти проводжають їх поглядом.
От би їм такого собаку!



Кінець